

Tristesa el nom

Article publicat en *Destino*

Alguna vesprada de dissabte vaig a passar un parell d'hores al rebost d'un amic, i la majoria de les vegades escoltem un disc de Raimon. Comencem per un disc d'Alan Stivell en què canta l'arpa cèltica, i la mar que devora el regne d'Is, i potser posem un poc de Vivaldi, però al final quasi sempre escoltem el disc de Raimon. Cançons, velles conegudes, alguns poemes d'Espriu... Tan conegudes i de tan lluny, cançons vives, que escoltem amb el got de vi a la mà, i que les veiem, de la mateixa manera que alguna vegada, en fer-se fosc o a l'alba, podem veure el vent lliure que ve de la mar. Aquestes cançons de Raimon formen ja part de la meua memòria espiritual, amb altres cançons, cançons nostres antigues —«les velles cançons mai menteixen», diu un refrany. Per això, em va alegrar llegir la setmana passada en *Destino* els articles de Luján, de Francesc de Carreras i d'Agustí Pons sobre Raimon, i les tres noves cançons raimonianes, «Tristesa el nom», «Com una mà» i «Es veu». I al final de la primera estrofa de «Tristesa el nom» hi vaig trobar un vers, «tristesa trista», que em recorda d'altres que tinc pels més bells que s'hagen dit mai. Emparelle «tristesa trista» amb el «Bonjour, tristesse!», de Paul Eluard, i amb aquell vers d'un dels primers franciscans, Iacopone da Todí, que a mi em sembla estar acariciant el cap de la mare misèria, de la immensa pobresa dels segles i de la gent, fred, fam i silenci, mentre exclama: «Povertade, poverella!», Pobresa, pobreta! Algú va dir que era un dels més misteriosos i esborronadors versos del món. «Tristesa trista» és d'aquesta qualitat, del reconeixement més profund del rostre i del cor de la vida.

(Vigo 1975)

PARC PAYSAGER DE LA COURNEUVE

7 et 8 SEPTEMBRE 1974

LEONARD COHEN
THE KINKS
QUILAPAYUN
RAIMON
MIKIS THEODORAKIS
STOMU YAMASHTA EAST WIND

L'ENSEMBLE

KISZ^{DE} HONGRIE
ET SON ORCHESTRE
TZIGANE

LES CHANTEURS PORTUGAIS

JOSÉ
AFONSO
ET